

NOUZOVSKÝ
ŽURNÁL
1991

VÁŽENÍ ČTENÁŘI

Jistě vás překvapilo, doufáme že příjemně, zmrtvýchvstání vašeho oblíbeného časopisu Nouzovský Žurnál. Jestli jde o zmrtvýchvstání dočasné nebo trvalejšího rázu, to teprve ukáže budoucnost a záleží to také na vás. Žurnál čeká na vaše příspěvky, ať už to budou různé povedené výroky vašich nic netušících kamarádů (v tomto případě nejde o bonzování, v demokratické společnosti má každý právo na informace) nebo různé příhody, případně i nějaká oznámení. Literární činnosti se meze nekladou, podporujeme mladé talenty. Četnost vycházení Žurnálu závisí na množství příspěvků. Naše známá oranžová schránka v klubovně je vám k dispozici.

Co připravujeme v nejbližší době? Na vánoce první filmové vydání Nouzovského Žurnálu. V některém z příštích čísel vyjde zpráva o 6. ročníku akce Návrat 1991 pod názvem Ztraceni v hlubokém lese. Zajisté nebudou chybět ani další zajímavosti, se kterými nám, doufáme, pomůžete i vy.

Přejeme vám příjemnou četbu a hodně zábavy.

Redakce

**S Nouzovským Žurnálem
na věčné časy a nikdy jinak!**

redakční uzávěrka 7.listopadu 1991

OBSAH

Běh Prahou	2
Večerní koupel	12
Třináctý den	13
Diverzoši, to jsou ostří hoši	17
Doplňovačka	18
Slavné výroky	19

„Kdy to bude končit, vždyť už je dlouho světlo,“ zeptal jsem se Vojína, protože jsem věděl, že Vojín chce akci končit za tmy a v noci jsme odmítli po Praze chodit, protože v hlubokém lese se o půlnoci cítíme podstatně bezpečněji.

„V 8 hodin už je tma,“ prohlásil Vojín sebejistě.

„A víš, že od pozítří je letní čas?“ ptám se pro jistotu.

„Letní čas?“ Vojín vypadal, jako by o této vymoženosti slyšel prvně. „To jsem si vůbec neuvědomil. Tak posunem začátek na 18:15.“

Chybička se vloudí. Když Vojín odjel, přečetl jsem si ještě jednou pozvánku. A zjistil jsem průšvih. Díky velikonocím došlo k posunu termínů výletů a Vojín o tom nevěděl. Termíny se dokonale kryly.

Vojína jsem zastihl u Stopařů. Byl z toho velice nadšen.

„To je v pytli, 13. dubna Haňára nemůže, takže asi až 27. To je dost času. Tak já to stáhnu a dám pak pozvánky znova.“

7. dubna se Vojín objevil opět, tentokrát s opravenou verzí pozvánky. Sraz byl opraven na 18:10 a termíny změněny na 27. 4. a 13. 5. S Vojínem nemůže jít nic hladce. Například jsem nepochopil, proč termín 13. května připadá na pondělí. Vojín to ovšem také nechápal, když ho na to Haňára upozornila. Chybička se vloudí.

28. dubna Vojín přivezl plakát s poslední verzí informací.

*BĚH PRAHOU aneb
akce NÁVRAT v Praze*

Sraz: 11.5. (sobota)

Program:

18:10 na Masarykově nádraží

1) akce NÁVRAT (ohlášený

S sebou: pouze 12,- (MHD)

program upraven, výsledek)

hlavu (není nutné,

2) oslavování všech možných

ale doporučuje se)

narozenin a svátků (u Kosů)

(oslavenci oslavně) (Myška + Máček, Haňára, Vojín,...)

(překvapení = pohádka Sněhurka a 7 trpaslíků a některé další pohádky na videu)

Přespání u Kosů (přecpání možné taky)

Plakát nechal u mě, protože jsem první na ráně u železniční zastávky. Věděl jsem, že sraz v 18:10 byl zvolen podle příjezdu osob-

ního vlaku z Kolína v 18:07. Napadlo mě ale, jestli ten vlak jezdí také v sobotu. Samozřejmě nejezdí. Chybička se vloudí. Naštěstí jede zrychlený vlak o něco dříve. Proto připisuju na plakát poznámku:

Odjezd z Kolína v 16:30.

Lze tedy s velkou jistotou předpokládat, že budeme v Praze na nádraží dříve než Vojín, protože tento vlak přijíždí v 17:38. Ale řekněte, není těch chybiček trochu moc?

Sraz jsme si dali na nádraží v 16:15. Přemíra rozporuplných informací a nepříliš slibné počasí zřejmě odradily většinu předpokládaných účastníků, a tak jsme se na nádraží sešli čtyři. Helča, Šárka s Čertem a já.

„To bude skvělá soutěž, ve čtyřech,“ prohlašuje Čert.

Ve vlaku Helča vybalila čerstvý NEIReport a nechala jej postupně kolovat. Zřejmě instruktáž o nástrahách ve víru velkoměsta. Šárka u toho málem usnula.

V Praze na Masarykově nádraží nás tak brzo samozřejmě nikdo nečekal.

„Máme půl hodiny čas,“ zhodnotil jsem situaci a šli jsme se občerstvit a koupit 3 lístky MHD. Vodnatý džus stál plných 5 korun. Lístky každý 4 koruny, celkem tedy 17 korun. To nám ta akce začíná pěkně draho.

Ve třičtvrtě na šest se objevili Haňára a Kosa s Tomášem. Dali jsme se do řeči a dovídáme se samé zajímavé věci. Před chvílí odjeli do Kolína Máček, Myška, Marian a Lenka s Verunkou a Betynkou a Dodo. Dodo má za sebou návštěvu pohotovosti, akutní zánět středního ucha. Kosa nenastartoval auto, má v benzínu vodu a líh nepomohl. Musel vézt Doda Máčkovým autem. Druhý den Máček Kosu roztáhl a škodovka si dala říct.

„To je dobrý, koho teda budeme oslavovat?“ ptá se věcně Čert.

„Haňára má Svátek matek a já měl v únoru narozeniny,“ uklidnil ho Kosa.

„Ve čtvrtek k nám přišel Vojín,“ přidala k lepšímu Haňára, „a povídá: ‚Tak jak to bude?‘ Já povídám: ‚To bys snad měl vědět ty, ne?‘

A on na to: „Hm, dobrý...!“

Tato epizoda nás utvrdila v tom, že Vojín se nezměnil. Pro jistotu si nechávám od Kosy nadiktovat jejich adresu.

„No nazdar, už jde,“ upozornila nás Haňára.

Bylo 18:05.

„Co tady dělíte tak brzo?“ diví se Vojín.

„Když nás posíláš vlakem, který nejezdí,“ odpovídám.

„Jak to, že nejezdí?“ zlobí se Vojín.

„Přečti si jízdní řád, v sobotu to nejezdí,“ ukončuju neplodnou diskusi.

„To jste mě zaskočili, já ještě musím něco zařídít. Táhle mají dobrou tlačenu. Za 5 minut sraz tady,“ řekl Vojín a odešel.

Podívali jsme se po sobě a bylo nám jasné všechno a zároveň nic.

Zhruba po pěti minutách se Vojín vrátil.

„To jsem zvědavej, jak chceš dělat soutěž se čtyřma lidma,“ prohlásil Čert.

„No, moc vás není, ale dvě dvojice stačej,“ odpověděl klidně Vojín.

„Já se ve dvojici bojím,“ protestovala Helča. „Táta říkal, že máme chodit aspoň ve třech.“

„Vojíne, je ti doufám jasný, že máme morální nárok na lepší trasu za ten tvůj Návrat,“ upozorňuju Vojína.

S Vojínem to ani nehnulo.

„To je blbý, nemám losovací klobouk,“ řekl po chvílce přemýšlení.

Pak přišel na způsob losování. Do jedné ruky si dal lísteček s jedničkou, do druhé s dvojkou.

„Dámy, vyberte si, z které ruky.“

Šárka si vytáhla jedničku, Helča dvojkou. Vojín si opět připravil dva lístečky.

„Tak a pánové rozhodnou, kdo s kým půjde.“

Šárka ovšem začala protestovat. Zřejmě měla o Čerta starost. Nebylo jí to však nic platné. Čert si vytáhl dvojkou, já jedničku.

„To nemá cenu, my máme jídlo pohromadě,“ starala se Šárka.

„Já to stejně s sebou nepotáhnu všechno,“ uklidnil ji Čert.

Následovalo opět náročné vysvětlování pravidel, kde Čert občas dělal s radostí nechápajícího a Vojín mu to všechno s ochotou sobě vlastní znova vysvětloval. Kosa, který je známý jako velký klid'as, ba spíš flegmatik, chodil okolo a chytal se za hlavu. To nejlepší teprve přišlo. Vojín se opět projevil jako rozený organizátor.

„A teď mi dáte všechny peníze a lístky.“

Vytřeštili jsme na něj nechápavě oči.

„Tobě ne!“

Vojín to začal vysvětlovat jako nutnou podmínku akce. Vsunul jsem peněženko do tašky a tašku dal Kosovi. Ostatní se zbavovali peněz podobně. Helča měla zřejmě peněz plné kapsy. Právě lovila poslední halíře.

„Drobný taky?“

„Taky!“ neustoupil Vojín.

„Tak počkej, já si je přepočítám.“

Po zjištění hotovosti předala Helča Vojínovi hrst drobných.

„Čerte, peníze,“ obrátil se Vojín na Čerta. Čert vyndal peníze. V kapse mu zůstalo 14 korun. („Na drobný se mě Vojín neptal,“ tvrdil později. Těch 14 korun ho zachránilo.)

„Jé, já nemám občanku,“ vzpomněla si Helča a znovu zašátrala v batohu, který už předtím dala Kosovi. Vylovila průhledné pouzdro, kde se spolu s dalšími dokumenty tísnil i občanský průkaz.

„To si tam nech všechno a občanku si vyndej,“ radí jí Kosa.

Helča vytáhla občanku a našla v ní další peníze. To už jsme nevydrželi. Vojín se tvářil, jako že si z něho děláme legraci.

„Prosím vás, dělejte,“ prosil nešťastně Kosa, „já už hodinu stojím s autem na zákazu.“

Po dalších dohadách nám Vojín každému vrátil dva lístky, prý kdybychom byli v tísní. Pak to všechno uzavřel:

„V cíli na vás budu čekat a odvezu vás ke Kosům. Doufám, že tam budu dřív jak vy.“

„To do večere zvládnete,“ řekla Haňára.

„No,“ zapochyboval Vojín.

Rozloučili jsme se s Haňárou, Kosou a Tomášem a Vojín nás vyvedl na ulici. Od Florence přijížděla tramvaj č. 24.

„To je ona,“ prohlásil Vojín. „Tou pojedeme.“

Při příjezdu tramvaje nám rozdal naše zbylé lístky.

„Tohle platím já.“

„Jo, ale za naše,“ neodpustil jsem si.

Čert si sedl vedle Šárky, ale pak si uvědomil:

„Vždyť ty se mnou nejdeš!“

A šel si sednout k Helče.

„Ts!“ Šárka se koukala z okna.

Tramvaj měla konečnou ve Vršovicích. Tam to sice neznám, ale uvidíme. Vojín nám dal každému smotaný papírek přelepený samolepkou, kde byl popis cesty k Mrázům pro případ ztroskotání. Za Albertovem mi Vojín dal výchozí zprávu a řekl:

„Budete vystupovat.“

Byli jsme v polovině cesty mezi Výtoní (železniční most přes Vltavu na Smíchov) a Nuselským mostem (dříve most Klementa Gottwalda). Tramvaj zastavila na Ostrčilově náměstí.

„Šed’o,“ ptala se Helča, „ty víš, kde jsme?“

Kývl jsem souhlasně hlavou.

„To nemá cenu!“ zanaříkala.

Vystoupili jsme. Tramvaj odjela. Rozbalili jsme výchozí zprávu a četli jsme:

Stali jste se obětí vědeckého pokusu teleportace (přesunu v prostoru), aniž jste cokoli tušili. Máte však nepopsatelnou radost, neboť jste právě potkali kamarády, a tak vyrážíte do vaší oblíbené hospůdky U sv. Tomáše to pořádně oslavit.

Při odchodu si uschováte nenulový účet s razítkem provozovny, aby vám ostatní uvěřili, až jim to budete podrobně vyprávět. Nakonec skončíte na adrese Mrázovi, Bellušova 1845, Praha 5, Lužiny, kam vás nohy zanesly, když jste se potáceli městem v pěkně podroušeném stavu.

„Je to vůl,“ zhodnotil jsem autora tohoto výtvaru.

Tak proto nám musel sebrat všechny peníze. Už vidím, kdo nám v období nástupu tržního hospodářství dá jen tak na černo účet s razítkem.

„No uvidíme, nejdříve to musíme najít,“ ukončil jsem naše úvahy.

Vyrazili jsme zpátky do města. Dohodli jsme se, že se na hospodu U sv. Tomáše někoho zeptáme. Hned první člověk, na kterého jsme narazili, věděl. Poslal nás mezi Malostranské náměstí a stanici metra Malostranskou, přímo naproti ministerstvu financí. Tak tedy jdeme.

Helču a Čerta vyhnal Vojín z tramvaje o stanici dál u Nuselského mostu. Text zprávy měli stejný, jen oblíbená hospůdka se lišila. Byla to známá restaurace U supa. Asi nebylo náhodou, že po přečtení úkolu s účtem prohlásil Čert:

„Ten Vojín, to je ale vůl!“

Helča nebyla proti. Čert zavzpomínal. U supa, to je někde na Starém městě. Vydali se tedy podél tramvajových kolejí zpět do centra. Cestou Vojína přirovnávají k dalším představitelům živočišného světa, našla se i jiná přirovnání.

Jdeme ke Karlovu náměstí a netušíme, že jsme sledováni. Helča a Čert jdou asi 200 m za námi. Domnívají se totiž, že máme stejný úkol. Proto je překvapilo, že hned na kraji Karlova náměstí Na Moráni jsme uhnuli vlevo k Vltavě. Přesto nás sledovali dál. Když jsme se vydali po Palackého mostě přes Vltavu, Čert pochopil, že asi jdeme k jinému cíli a že naše trasa není náblížka, kterou jsem si vymyslel. Vrtá mu ovšem stále hlavou, ve kterém cíli nás tedy Vojín má čekat, jak sliboval. Proto se raději zeptali jednoho pána, který je naměřoval do Celetné ulice. Vycházkovým krokem pokračovali dál po nábřeží.

Na Palackého mostě koukám směrem k bývalému Stalinovu pomníku. Měl by tam stát metronom času. Je však mlhavo, a tak nic nevidíme. Stalin byl zřejmě monumentálnější. Na náměstí Sovětských tankistů kontrolujeme tank č. 23. Je stále zelený. Růžový mohl být asi opravdu zajímavější. To jsme ale netušili, že už tu dlouho stát nebude. A do té doby stačí ještě jednou zrůžovět. Pokračujeme v exkurzi přes Újezd okolo stanice petřínské lanovky. Přes Malostranské náměstí jsme se dostali až k ministerstvu financí. Hned přes ulici svítí vývěsní štít U sv. Tomáše. Dovnitř proudí davy Němců. Takhle jsem si svoji oblíbenou hospůdku nepředstavoval. Ne že by se mi

nelíbila, ale ty ceny. Výmluvná byla už cedule na dveřích: II. cenová skupina - smluvní ceny. Moc dlouho se zřejmě nesmlouvalo.

Když provoz dveřmi polevil, vlezli jsme dovnitř. Obsluha kupodivu mluvila česky. Šárka se snažila, co mohla, ale nebylo to nic platné. Účet jsme zadarmo nedostali. Píšu si tedy aspoň na papír adresu.

Vylezli jsme ven a koukáme panu Klausovi do oken. Na ministerstvu se nesvíí. Je sobota, tak kdo by tam co dělal. Tak zlé to s námi snad ještě není.

„A jak teď?“ ptá se Šárka.

„Půjdeme na Malostranskou na metro a pojedeme ke Kosům,“ odpovídám. „Nejsem přece blázen, abych chodil po Praze pěšky, když mám dva lístky.“

Šárka samozřejmě souhlasila.

Helča a Čert se zakoukali u Karlova mostu na díla lidské tvořivosti, která tam lidé prodávali. Všude plno stánků s různými koženými, keramickými ale i pouťovými předměty. Lidské ruce dovedou opravdu hodně. Pak se ponořili do uliček Starého města. Lidí ubývalo a ubývalo, až se zcela sami ocitli na Betlémském náměstí. Po nějaké době se vymotali na pěší zónu a bylo vyhráno. Dojít k Prašné bráně a odtud po Celetné ulici až k „Supovi“ nebyl problém. Samozřejmě II. cenová skupina, vybraná společnost, samý cizinec. A teď ten nenulový účet. Chození mezi stolečky a žebrání účtu stejně jako my hned zavrhlí. To je pod naši úroveň. Zkusili požádat o účet obsluhu, ale dopadli jako my.

Venku se dohadují, u kterého cíle Vojín bude čekat. Tady nebo u Mrázů? Rozhodli se pro svačinku na Staroměstském náměstí. Sedli si na římsu výlohy a pustili se do chleba se šunkou. Kolemjdoucí se nestačili divit. Takhle se jde do Evropy?

„Ještěže stačí do celého metra jeden lístek,“ konstatuju.

Na Můstku jsme přestoupili z Áčka na Běčko a na Smíchovském nádraží nás vyhodili z vlaku, protože jel do depa. Kdybych měl platit každý vlak zvlášť jako tramvaj, tak to tedy pěkně děkuju. Po cestě jsem zjistil, že mi v kapse pořád překáží nějaký papírek. Chvilí jsem jej žmoulal, pak jsem jej vytáhl ven a ona je to zpráva pro případ

ztroskotání. Rozbalila se mi v kapse. Tak jsme si ji přečetli:

*První pomoc: stanice metra B Nové Butovice, 4. zastávka BUS 174 nebo 184, nahoru kolmo na směr BUS podle orientačních tabulí
Poslední pomoc: telefon 554061 (Markvart = Kosův soused)*

První pomoc jsme věděli i bez Vojína a poslední pomoc byla zbytečná, Markvartovi nebyli doma. To už jsme také věděli předem od Kosy. Navíc, jak jsme se přesvědčili, zde byla chyba, protože pro autobus 174 to byla pátá zastávka, ne čtvrtá. Vojíne, Vojíne, nebylo by jednodušší napsat název zastávky Luka? Do školy jsme chodili všichni a spočítat si zastávky umíme sami.

Zpráva má však stále zalepený konec do ruličky. Vypadl jen vnitřek. Vmotávám tedy zprávu zpět do ruličky a strkám si ji do kapsy. Samolepka je neporušená.

Po vystoupení z autobusu přebírá iniciativu Šárka. Má tady totiž sestřenicí, která bydlí o vchod vedle Mrázů. Není tedy co řešit. Šárka sice tvrdí, že si to moc nepamatuje, ale jde najisto. Za chvíli zvoníme u vchodu a Haňára nás poštlí dovnitř.

Vojín nikde, jsme tady dřív než on. Je půl deváté, venku je ještě světlo. Vojín se určitě těšil, jak budeme bloudit potmě po neznámém sídlišti, které vypadá skoro všude stejně. Tuhle!

„Vy jste tady nějak brzo,“ diví se Kosa.

„Snad si nemyslíš, že se sem povlečeme pěšky,“ prohlašuju.

„Správněj přístup,“ souhlasí Kosa.

„Doufám, že Čert má rozum a nepůjdou pěšky,“ dodávám ještě.

„Ten na to rozhodně nevypadal,“ ušklíbala se Haňára.

Měla pravdu.

Helča a Čert se Vojína nedočkali, a tak vyrazili na metro. Aby to nebylo tak jednotvárné, zjistili, že Čert ztratil lístky. Prohrabal kapsy a desetikoruna byla na světě. Helča mimochodem zjistila, že má v občance ještě dvacetikorunu. Větší problém byl desetikorunu rozměnit, když je všude zavřeno. Naštěstí v jednom bufetu otevřeno bylo a přívětivá slečna desetikorunu ochotně rozměnila. Cestou se Helče přihodila stejná věc jako mně. Rozbalil se jí v kapse papír s první a poslední pomocí. Stejně lajdácky sbalená zpráva zůstala

slepená, ale rozbalila se uprostřed. Zprávu si přečetli, zkritizovali a zase sbalili do původního stavu. Protože Čert už u Mrázů byl, proběhla cesta bez problémů. V devět hodin byli u Mrázů. Vojín stále nikde. Dorazil až asi po půlhodině. Stál prý frontu na máslo k večeři.

Nemá smysl dělat nějaké závěry a hodnocení. Pěkně jsme se prošli, zanávali si na Vojínovu adresu, u Kosů se pobavili, tak co ještě chtít? Koneckonců jsme zážitky tohoto druhu očekávali a Vojín nás opravdu nezklamal.

VEČERNÍ KOUPEL

Na táboře 1991 v Nouzově už byla druhým rokem v provozu luxusní koupelna v přízemí strážní věže. Jednoho večera se koupal Slon. Pěkně si to užil, ale když se chtěl utřít a obléknout, zjistil, že nemá ručník. Co teď? Teplota okolí povážlivě klesala. Blížila se půlnoc a bylo jasno. Slon začal zoufale volat o pomoc:

„Kosa!“

Žádná odezva.

„Mariane!“

Po nějaké době zoufalé volání Slona zaslechl Kuba, který měl hlídku, a Slona zachránil. Přinesl mu ručník.

Do vany nastoupil Kosa. Voda byla teplá, Kosa se uvelebil ve vaně a usnul. Když se probudil, připadal si jako ledoborec na severním pólu. Voda studená, div že v ní neplavala ledová tříšť. Chudák Kosa z toho dostal takovou třesavku, že málem netrefil do spacáku. Původně si chtěl nahřát záda a dopadlo to tak, že nastydl a běhal celou noc do lesa.

TŘINÁCTÝ DEN

Na třináctý den tábora si táborníci vymysleli, že si s vedoucími vymění funkce. A tak vedoucí hlídali. První hlídku měli Čert a Marian. Mariana, jako před lety, opět z hlídání chytlo básnické střevo. Tady je výsledek:

Na hlídce duchů

Dal jsem se nalákat na hlídku,
to mám zas jednou pěknou vyhlídku.
S Čertem hlídám spánek váš,
nevím ani, ptám se Čerta, zda to znáš,
co je třeba na hlídce
k úplné tábora prohlídce?

Mažu chleby pro hlídky,
máme pěkné vyhlídky.
Vlajky někdo ukradne
a nás při tom přepadne.

Budu křičet ojoj,
to zas bude asi boj
o vlajku i sekery,
pustím se do mizery.
Co nám vše to chtěl tu krást,
plížil se a chtěl nás zmást.

Nedáme se s Čertem však,
uhlídáme ten náš znak.
To si myslí hlídka má,
Čert a Marian, oba dva.

Hlídkou chodím sem a tam,
bloumám tu a bloumám tam.
Hlídka v klidu probíhá,
všude mír a pohoda.

Dám si chleba, mám už hlad,
Pán Bůh na nás pouští chlad,
pouští chlad a déšť,
nám to neva, vem to nešť.

Leje jako z konve,
hromy divo bijú,
diverzanti leží v lese,
proudy vody na ně lijú.

Báseň svou když konám,
nemám o čem psáti,
je to pořád stejné,
chce se mi už spáti.

Místo ohně kaluž máme,
jakpak my to uděláme?
Kaluž zítra vybereme,
u ohníčku se ohřejeme.

Od 1 do 3 hodin hlídaly Kát'a, Šárka a Helča. Ve 2 hodiny se usnesly, že se bojí a vyštvaly Lucii s Veronikou, které se večer nechaly slyšet, že budou klidně držet v noci pohotovost, do lesa. Prý tam někdo chodí. Obě vylezly ze stanu a s velikým elánem pro obranu tábora vyrazily do lesa za domnělými diverzanty. Po čtvrthodince zdravotního běhu se vrátily do tábora. Pak se vydaly na latrínu, svítily si pod nohy i na louce, ale nedošly, silná průtrž mračen je velmi rychle zahнала zpět do stanu.

Původně se vedoucí domlouvali, že se Lucie a Veronika proběhnou každou hlídku, ale nakonec zůstalo jen u jednoho výletu. Pánové byli milosrdnější.

Pomalou se blíží ráno a s ním i zlá vidina bodování úklidu stanů. Tentokrát se totiž měli bodovat vedoucí. Proto si Kosa vzal poslední hlídku společně se Šéd'ou, aby stihl uklidit. Kosa zatápí v brutaru a navazuje na Marianovu poezii:

Hoř, brutárku, hoř,
ať mi šije nit'.

V 5.45 začíná vlastní akce. Kosa si bere káru a jde uklízet. Úklid spočívá v absolutním vyklizení stanu. Mezitím se probudil i Marian a Kosovi pomáhá.

„To snad není možný,“ kroutí Kosa hlavou nad velkou dřevěnou bednou až po okraj zaplněnou jeho věcmi. „Tohle se mi přece nemohlo všechno vejít do usárny!“

Má problémy bednu zavřít. V 6.25 odjíždí Kosa s károu na nákup do Církvice. V jeho a Marianově stanu jsou jen lehátka a klíče od auta.

Tato ranní akce jim však příliš nepomohla. Když Kuba, starosta táborové rady, přišel bodovat, nejdřív mu poklesla čelist, ale pak se dal do práce. Výsledek - 7 bodů za špinavou podlahku.

Buzení tábora se tentokrát obešlo bez budíčku. Táborníci byli překvapeni snídaní až do stanu. Většinu těch, kteří byli ještě rozespálí, to vyvedlo pořádně z míry. Necháпали, jak je možné, že rohlík s máslem a džemem a hrnek kakaa přišly za nimi až do spacáku. Ani jim nepřišlo, že rohlíky jsou poněkud zvlhlé a že kakao je naředěné vodou. Venku totiž lilo jako z konve. Čert a Slon měli hrnec s kakaem na káfe a nalávali kakao do hrníčků až u stanů. Když obešli celý tábor, zjistili, že moc kakaa nebylo. Kdyby byl déšť ještě silnější, nestačili by ani odlévat. Z míry se nedaly vyvést zkušené tábornice (podruhé na táboře) Delfín a Cipísek. Přes mezeru mezi postelemi položily prkno a vesele mastily karty. Cipískovi se to ovšem vymstilo. Rohlík odložený na prkno ztratil svoji stabilitu a spadl na zem. Samozřejmě namazaným dospod. Vedoucí však byli tentokrát dobře naladěni a Cipísek dostal rohlík nový, ještě nepoužitý.

Přestože celé dopoledne přšelo, vedoucí udělali spoustu práce. Kosa vynalezl novou metodu rychloštípání špalků. Postavil si je na zem vedle sebe a sekal do nich sekerou, dokud nebyly dostatečně najemno. Jako když se krájí zelenina. Všechno má však svoje mouchy. Kosa byl celý zacákaný od bahna a navíc ještě zjistil, že gumák plní svoji funkci jen někde, což má za následek naprosté zvlhnutí

košile. Po totálním úklidu neměl Kosa k dispozici nic, do čeho by se převlékl, a tak vděčně přijal funkci kuchyňského topiče.

Den probíhal v poklidu. K odpolední svačině byl pudink. Šárka jej míchala a dělala přitom ladné pohyby nejen vařečkou, ale i celým tělem. Kosovi se to zalíbilo a řekl si, že to zkusí večer s krupicovou kaší. Jakmile se Kosa vložil do vaření, vypukl v kuchyni chaos. Kosovi se zdála kaše moc řídká a začal Mariana prohánět:

„Mariane, krupici!“

Dostal pytlík krupice a přiměřeně jej do hrnce vysypal celý. Míchal dál.

„Mariane, krupici!“

Marian už rozlepoval další pytlík, když Šárka upozornila Kosu:

„Už to houstne!“

„Mariane, mlíko!“ zavolal Kosa od plotny a Marian našťavaně složil rozlepený nenačatý pytlík krupice.

„Mariane, houstne to!“ provokoval Kosa.

„Nařeďte si Tatrاملíko,“ prohlásil Marian a vzdálil se.

Tatrاملéko pomohlo jen částečně. Kaše byla hutná, ale chutná. O hutnosti kaše svědčí skutečnost, že Helča při výdeji o kaši přerazila sběračku. O chutnosti svědčí zase ta skutečnost, že táborníci dobrovolně, ba s nadšením vylízali i poslední zbytky z hrnce. Marian sice tvrdil, že by se kaše hodila spíše na vytmelení škvír ve srubu, ale to z něj jistě mluvila bledá závist. Táborníci byli viditelně jiného mínění.

DIVERZOŠI, TO JSOU OSTŘÍ HOŠI

Marianova poezie vyburcovala některé táborníky k tomu, aby se také pokusili něco uměleckého vypotit. V Nočníku se 5.srpna v době od 1 do 3 hodin objevila báseň napsaná Mirkou a Lenkou s názvem Diverzoši, to jsou ostří hoši. Ty, kteří dosud nevědí, co taková noční táborová hlídka obnáší, chceme předem uklidnit, že takhle dobrodružné hlídky obvykle nejsou.

Čekám na diverzoše,
hraju si na Indoše.
Nervy mám v kýblu,
ale chuť k jídlu.

Za potokem někdo šustí,
děvčata se do něj pustí

Všichni velký šéfové
si teď hovějí v brlohu
a mně, milí pánové,
je teď zima na nohu.

Všichni velký šéfové
si teď chrápou o sto šest
a mně, milí pánové,
k zemi sráží pěst.

Sekerou práce ťala jsem
při bledém měsíčku,
diverzoš už nevrátí se sem,
své součásti nese si v pytlíčku.

Všichni velký šéfové
hrabou se teď v lese,
ale milí pánové,
s křížkem po funuse.

Všichni velký šéfové
chrápou už zas ve stanu,
nevím, milí pánové,
kdy já se tam dostanu.

Z mého ‚very good‘ klídku
vyrušil mě ježek,
já už končím hlídku,
na latrínku musím běžet.

P.S. Všichni velký šéfové,
čtete tuhle báseň,
aby v našem táboře
byla řádná kázeň.

DOPLŇOVAČKA

Všichni tuhle hru určitě znáte. Do předem připraveného textu, který nikdo kromě jeho autora nezná, se dopisují přídavná jména a příslovce, která hráče napadnou. Vznikne tak text, který přes svoji nemsmyslnost velice často až překvapivě vystihuje skutečnost. Posuďte sami z následujícího příkladu z tábora 1991 (doplněná slova jsou psaná kurzívou).

Co si vzít s sebou na *hnojový* tábor? Tahle *krásná* otázka *lenivě* trápí *ošklivou* většinu *božích* táborníků. Někteří se kvůli tomu *smrtonosně* probouzí z *bahnomrmlačkového* spánku zpocení *červenou* hrůzou a rozklepaní *dábelským* strachem, že něco *žabiho* zapomněli.

U každého *smrdutého* táborníka to doma před *sketovým* odjezdem vypadá asi takto. Podle *prapodivného* seznamu nanosí na *barevnou* hromadu uprostřed *zimového* pokoje *hubaté* šatstvo, *mrtvé* maskáče, *zelenavé* deky, *nejneobhospodařovatelnější* spacák, *ušmudlané* boty, *blátotlačkovou* výzbroj a spoustu dalších *užvejkanych* nezbytností, které se během *příštích šedivých* týdnů budou zaručeně hodit. Podle *posledních kravských* výzkumů je zjištěno, že je dobré brát si na *voňavý* tábor aspoň čtyři *plešaté* nože a ještě jeden *prohnilý* nůž na škrabání *nejnenažranějších* brambor. Je ovšem *nejotravnější* pravdou, že *nejrozdrbanější* polovina *opelichaných* táborníků si myslí, že je to *nejuřvanější* práce pro *plesnivé* ženské a že to *rozežraně* zavání *ploskonohou* diskriminací.

K čemu čtyři *zelenochlupaté* nože? Abychom do *zahnílé* akce mohli *užraně* nosit aspoň dva. Vypadá to *pijavicitě*. A ty další dva? Když ty dva první *ušaté* nože v tom *krysatém* zmatku, který ve *svet-rokancovém* stanu stále *zatuchle* panuje, nenajdeme, byli bychom úplně *pomočení*. A tak je to se vším.

Motejlkoplazí tábor uteče jako *nejhloupější* voda a přijde *závorošoupný* čas, kdy musíme *inteligentně* balit. Při tom se shledáme se *záchodochodivou* spoustou *šikmošmajdavých* věcí, které jsme celý *bohový* tábor nemohli najít, i s *prasečími* věcmi, které jsme vůbec nepostrádali. Když všechny *strašlivé* věci cpeme do *prašivého* kufru, ani nás přitom nenapadne, že *natlačená* spousta jich byla úplně zbytečná a vůbec jsme je nepotřebovali. Ale příští *bludný* rok si je zase vezmeme. Co kdyby se nám opravdu *svůdně* hodily?

SLAVNÉ VÝROKY

podzim 1990

- Šed'a: Chce někdo mandarinku?
Kát'a: Já mám svoji. Já od tebe nic nechci, ty bys pak chtěl ode mě.
Lenka F.: Zápletka, třeba milostná zápletka, to je, když se dva zastřeje.

jaro 1991

- Šárka: Slůně, dej mi opít.
Máček: Mariane, tys nám tady chyběl.
Marian: Vždyť proto sem jdu.
Šárka Čertova: Honzo, čím jsou ty dvě kafe?
Koza: Mariana, Kosy a Doda.

tábor 1991

- Kosa: Mariane, ty chceš z toho, co přivezu, vařit?
Kát'a: Obrátme list.
Šed'a: Ještě jeden, tam byl kopírák.
Šed'a: Co na to Marian?
Čert: Nic.
Šed'a: A řek si mu to?
Čert: Ne.
Kát'a: A ona si Marianovi nechtěla lehnout, ta souška.
Šárka: Souška je suchá, protože roste kolmo k zemi.
Šárka Čertova pozoruje při ranním bodování luft'ák:
Co je to za hru?
Kosa: Všichni mi utekli z rozcvičky.
Šárka kuchyni po obědě:
Nebylo to špatný, ale tu krávu jste měli picnout o 3 roky dřív.

Kosa vyděšeně: Mariane, já mám křeč!

Marian: Tak si to užij.

Šárka Marianovi: Ty jseš jak naše babička. Ta nám dává k snídani pomeranče, aby ušetřila.

Šed'a před bodováním vedoucích:

Kdo se do mého kufru jedním očkem podívá, do smrti veselej nebude.

Kát'a: Pánové, kdo má moje černý trenky?

Mák: Slůňáku, tak blbej jsem taky.

podzim 1991

Kát'a: On tomu rozumí, on je automechanik železničních strojů.

Jaruška nastydla.

Šed'a: Zajíc mutuje, mohl by dabovat vlka.

Křecci hrají na brambory.

Delfín jako brambora:

Já se chci množit!

Na výpravě.

Marian své dceři: Veroniko, počkej na mě!

Šed'a: Táta už nemůže.

Verča: Tak si přišlápni.

Vyšlo 11. listopadu 1991 v Kolíně